

Tiểu thuyết
Hà Giang dịch

EM VỒN
THÍCH CÔ ĐỘC,
CHO ĐẾN KHI CÓ ANH

Diệp Lạc Vô Tâm

Mục lục

Chương 1: Thời Khắc Đáng Nhớ Nhất Trong Cuộc Đời

Chương 2: Nguồn Gốc Của Cái Tên “Kẻ Phiền Phức”

Chương 3: Những Chuyện Cãi Nhau Vụn Vặt

Chương 4: Nguồn Gốc Của Cái Tên “Diệp Lạc Vô Tâm”

Chương 5: Cô Trợ Lý Nhỏ Tài Giỏi

Chương 6: Đời Người Nếu Được Như Lần Đầu Gặp Gỡ

Em Vốn Thích Cô Độc, Cho Đến Khi Có Anh
Diệp Lạc Vô Tâm
dtv-ebook.com

Chương 1: Thời Khắc Đáng Nhớ Nhất Trong Cuộc Đời

Trong cái đầu vốn chứa đầy tiểu thuyết ngôn tình của tôi thì tỏ tình, cầu hôn và kết hôn chính là ba thời khắc đáng ghi nhớ nhất trong cuộc đời của người con gái, đó phải là khoảnh khắc lãng mạn nhất để đến khi đầu bạc răng long, hồi tưởng lại vẫn thấy cảm động đến rơi nước mắt.

Tuy nhiên, tiểu thuyết luôn khác xa với cuộc sống.

Action 1

Ngày 13 tháng 6 năm 2003, tôi nhớ rất rõ ngày này vì đó là sinh nhật của tôi.

Dịch SARS kéo dài suốt hai tháng và lễ tốt nghiệp sắp đến khiến cả trường tôi chìm trong không khí của sự ly biệt.

Tôi bị không khí nặng nề đó làm cho bức bối kinh khủng, thế nên nhất thời mới kích động rủ “Kẻ phiền phức” đi uống rượu.

Trong lúc ngà ngà say, dăm ba thứ ngôn tình trong lòng tôi được dịp phát tác.

Tôi bảo Kẻ phiền phức: “Bây giờ chúng ta sắp mỗi người một nơi rồi, tôi muốn nghe cậu nói rõ ràng với tôi một câu là: Cậu không thích tôi, chưa bao giờ thích... thì tôi sẽ không hy vọng nữa...”

Sau một hồi im lặng, Kẻ phiền phức nói: “Nếu tôi nói... thích thì sao?”

“Hả...”

“Tôi thích cậu, từ lâu lắm rồi.”

“Câu... sao cậu không nói sớm?”

“Cậu không biết sao? Tôi nghĩ tôi đã thể hiện đủ rõ ràng rồi mà.”

Tôi thấy đau đầu, vì uống nhiều rượu nên đầu óc tôi có chút rối bời, tôi không hiểu tại sao hấn làm mọi việc vì tôi mà lại không nói ra câu hấn thích tôi.

Nhiều năm sau, khi tôi đã hiểu rõ về con người hấn, tôi mới biết có thứ tình yêu gọi là: Anh không bao giờ nói yêu em, nhưng dù bất cứ việc gì, chỉ cần em nói ra là anh sẽ làm được.

Action 2

Mùa hè năm 2006, tôi hoàn toàn không nhớ buổi sáng sớm hôm ấy là ngày nào nữa. Tôi đang nằm trong chăn mơ giấc mơ đẹp thì nghe tiếng mẹ lải nhải bên tai: “Tâm Tâm, con đã hai mươi sáu tuổi rồi đây, định lúc nào mới kết hôn hả? Con nhìn cái thằng X bằng tuổi con xem, con của nó đã lớn tướng rồi, lại còn cái Y nữa, nó ít hơn con ba tuổi mà hai hôm nữa là lấy chồng rồi đấy, con để tâm một chút có được không?”

Tôi thấm nhuần sâu sắc lời mẹ dạy, thế nên tôi vội tay lấy điện thoại ở đầu giường gọi cho Kể phiên phúc.

Nghe giọng nói ngái ngủ của Kể phiên phúc, tôi đoán hấn bị đánh thức bởi tiếng chuông của tôi nên mới hỏi một câu cụt lủn: “Có chuyện gì thế?”

Tôi cũng đang buồn ngủ, thế nên đi thẳng vào vấn đề: “Anh định lúc nào kết hôn với em?”

“... Chưa nghĩ đến!”

“Giờ thì nghĩ đi!”

“...”

Rất lâu không thấy động tĩnh gì, tôi nghĩ hẳn đã ngủ rồi, đang định đập máy ngủ tiếp thì đột nhiên hẳn lên tiếng, giọng trong vắt như nước: “Đợi lấy bằng thạch sĩ xong đã nhé!”

“Được.”

Đặt điện thoại xuống, tôi nói với mẹ rằng khi nào lấy bằng thạch sĩ xong thì kết hôn.

Mẹ tôi lập tức gọi điện thoại thông báo cho tất cả mọi người, còn tôi lại chồm chồm ngủ tiếp.

Tỉnh dậy, đầu óc minh mẫn hơn, tôi bỗng nhớ ra một chuyện quan trọng: Thế là nghi thức cầu hôn thần thánh của tôi tiêu mất rồi!

Hoa tươi, ánh nến lung linh, cơm Tây, nhẫn cầu hôn, lại còn cả động tác quỳ một chân... cũng mất tiêu luôn rồi???

Đúng là mọi thứ chỉ có trong tiểu thuyết ngôn tình!

Action 3

Tỏ tình là tôi, cầu hôn là tôi, chính lúc tôi nghĩ việc kết hôn chắc cũng là do tôi nói trước thì một bất ngờ bỗng xảy ra, đột ngột đến nỗi tôi chưa kịp đánh răng, rửa mặt.

Đó là năm 2007, nhưng tôi hoàn toàn không nhớ gì về ngày tháng.

Sáng tỉnh dậy, tôi ngáp ngấn ngáp dài bước vào nhà vệ sinh.

Kể phiên phức vừa lóng ngóng thông tắc ống dẫn nước, vừa cầu nhàu kêu tôi tóc rụng nhiều quá, hẳn còn cảnh cáo tôi từ nay về sau không được thức đêm viết tiểu thuyết nữa, đến mười hai giờ là phải đi ngủ, phải giữ gìn sức khỏe vì hẳn, để còn hầu hạ hẳn đến già và cả đến lúc chết.

Nhằm hóa giải cục diện căng thẳng như đang trên chiến trường, tôi với chất giọng đầy ngôn tình, buồn rầu chỉ vào hẳn hỏi: “Anh ghét em rồi phải không? Anh không cần em nữa đúng không?”

Kẻ phiền phức vĩnh viễn không có kiểu dịu dàng như nước giống nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình, ngược lại liếc nhìn tôi với vẻ lạnh lùng: “Mang thùng rác lại đây.”

Tôi tiếp tục diễn: “Chắc chắn là anh không cần tôi nữa, không muốn lấy tôi nữa! Nếu không cần tôi thì hãy nói sớm ra đi, phía sau tôi còn có một đồng hàng dự bị đang đợi tôi đấy, mà trong số đó có vài người tôi cũng thấy rất được, đang buồn vì không có cơ hội tìm hiểu đây...”

Kẻ phiền phức lập tức lên tiếng chặn họng: “Đi thay quần áo, chúng ta đến Ban Quản Lý Hộ Khẩu của trường.”

“Để làm gì?”

“Lấy hộ khẩu, đi lấy giấy chứng nhận ở Cục Dân chính.”

“Ặc...” Vừa nãy tôi nói đến đâu rồi ấy nhỉ?

“Nghe nói hôm nay tốt ngày, thích hợp cho việc lấy vợ gả chồng, không thích hợp các việc khác.” Hần nói.

“Thật à?! Vậy không cần thay quần áo, chúng ta đi nhé!”

“Rửa mặt trước đi đã!”

“Ặc...”

Suýt chút nữa thì tôi quên mất!

Action 4

Tôi và Kẻ phiền phức vừa đến Ban Quản Lý Hộ khẩu của trường thì gặp một chú công an hình như đang rất nhàn rỗi, thế nên chú nhiệt tình hỏi han: “Các bạn cần gì?”

Tôi hào hứng đáp: “Lấy hộ khẩu ạ.”

“Để xin việc à?”

“Không ạ, chúng cháu muốn lấy để đi đăng ký kết hôn.”

Chú công an nhìn chằm chằm vào tôi và Kẻ phiền phức rồi lẩm bẩm thở dài: “Haizz, sinh viên bây giờ đưa nào cũng vội vàng kết hôn, sau này lại phải ly hôn, thật phiền phức!”

“Cháu...” Tôi nghĩ mình cần phải nói điều gì đó, nhưng nghĩ mãi mới bật ra được một câu. “... Cháu không sợ phiền phức ạ!”

Kẻ phiền phức trừng mắt nhìn tôi. “Nhưng anh thì sợ, thế nên đừng gây phiền phức cho anh nữa.”

Xem đấy, cái tên này quả là phiền phức, chẳng biết nói năng ngọt ngào bao giờ!

Action 5

Kẻ phiền phức nói hôm nay tốt ngày nên tôi nghĩ đại sảnh Cục Dân chính phải đông đúc chật chội lắm, nhưng bước vào cửa thì tôi mới ngớ ra ngạc nhiên vì ở đây cũng lắm dx vài người đang làm thủ tục.

“Không phải anh nói hôm nay tốt ngày sao? Anh xem lịch nào thế?” Tôi bắn khoăn hỏi.

“Không cần xếp hàng, thế chẳng phải là ngày tốt hay sao?”

Ờ ha, câu này có lý!

Action 6

Dưới sự hướng dẫn của cán bộ làm thủ tục, tôi và Kẻ phiền phức điền vào các giấy tờ với tốc độ cực nhanh, rồi chụp ảnh, nhận giấy đăng ký kết hôn, tôi cầm cuốn sổ màu đỏ tươi trên tay mà vui không khép được miệng.

Bước ra khỏi đại sảnh cửa Cục Dân chính với niềm vui ngây ngốc, tôi đang nhìn trước ngó sau để tìm bến xe buýt thì Kẻ phiền phức đứng trước mặt, rồi đột nhiên nắm lấy tay tôi.

Tay của hắn lúc nào cũng ấm khiến tôi luôn có cảm giác an toàn.

Tôi nhìn hắn đầy hạnh phúc. “Từ nay về sau, chúng mình là vợ chồng rồi.”

Hắn nhìn tôi với vẻ thỏa mãn: “Từ nay về sau, cho dù anh chê em thế nào, em cũng không có cơ hội đi thực địa khảo sát người khác nữa đâu.”

“Em... sao em cảm thấy như mình bị gài bẫy thế nhỉ?”

“Yên tâm đi, anh sẽ cố gắng bẫy em cả đời.”

“ ... ”

Khuyết điểm lớn nhất của người này là: Lúc cần nói những lời ngọt ngào, lãng mạn thì hắn không bao giờ thốt ra được một từ nào!

Nhưng mà tôi thích!

Có lẽ trong mắt nhiều người, việc kết hôn của chúng tôi khá vội vã, không có nhẫn kim cương thể hiện tình yêu vĩnh hằng, không có lời chúc phúc của bạn bè người thân, nhưng chúng tôi yêu nhau, cùng nhìn về một tương lai tốt đẹp và quan trọng hơn là trong trái tim chúng tôi luôn ngập tràn hạnh phúc!

Đây chính là thời khắc đáng nhớ nhất trong cuộc đời này!

Em Vốn Thích Cô Độc, Cho Đến Khi Có Anh
Diệp Lạc Vô Tâm
dtv-ebook.com

Chương 2: Nguồn Gốc Của Cái Tên “Kẻ Phiền Phức”

Cô trợ lý Vi Vi từng hỏi tôi: “Sao chị lại gọi chồng chị là Kẻ phiền phức? Có ý gì vậy?”

Tôi lắc đầu bảo: “Có ý gì đâu, tên thế nào thì nghĩ anh thế đấy thôi.”

“Thế anh ấy phiền phức ở điểm gì, sao em không nhìn ra nhỉ?”

“Đó là vì hắn chỉ làm phiền mỗi chị thôi.”

“Ví dụ?”

Ví dụ thì nhiều vô kể, tôi có kể ra cả một cuốn sách dài năm trăm nghìn chữ cũng được, đáng tiếc là số trang của cuốn truyện này có hạn nên tôi liệt kê một vài ví dụ để không phá hỏng hình tượng của hắn.

Action 1

Châm ngôn sống của Kẻ phiền phức là: Việc có thể nhờ vả người khác thì không tội gì làm khổ bản thân.

Tôi thâm yêu hắn hơn hai năm, yêu say đắm hắn hơn ba năm, lấy hắn hơn tám năm, cái phương châm sống của hắn lúc nào cũng khiến tôi cảm thấy phiền toái.

“Vợ ơi, em là cái áo này giúp anh nhé!”

“Vợ ơi, anh không tìm thấy cái điện thoại đâu, em tìm giúp anh nhé!”

“Vợ ơi, anh khát quá, em lấy cho anh chai nước hoa quả nhé, có thêm đá thì tốt.”

“Vợ ơi, cái này khó mài quá, em mài nó giúp anh nhé!”

“Vợ ơi, anh buồn ngủ quá, bài luận văn này em dịch giúp anh nhé!”

...

Những điều này tôi đều âm thầm nhẫn nhịn, ai bảo năm đó tôi không cẩn thận bị hấn cho vào bẫy!

Nhưng một hôm, tôi đang sáng tác với nguồn cảm hứng dạt dào, nam nữ chính sắp được gặp lại sau nhiều năm ly biệt, thì bỗng nghe Kẻ phiền phức gọi to: “Vợ ơi, lấy cho anh cái điều khiển với!”

“Em đến đây.” Tôi theo giọng nói bước vào phòng ngủ thì thấy hấn đang ngồi tựa người ở đầu giường, còn chiếc điều khiển đang nằm chình ình ở trên mặt tủ đầu giường.

Tôi giơ tay ra véo hấn: “Anh chỉ cần ngoảnh mặt ra là nhìn thấy ngay, vậy mà còn bảo em đến giúp, anh còn có thể lười hơn nữa được không hả?”

Hấn cười hì hì kéo tay tôi: “Anh lười thật nhưng không phải là lười lấy điều khiển, chỉ muốn nhìn em một cái mà lười bước xuống giường tìm em.”

“Anh...”

Cái con người này phiền phức quá mà!

Action 2

Một hôm, tôi và Kẻ phiền phức đang xem một chương trình hẹn hò đang rất hot trên tivi, có anh chàng tham gia trông cũng rất khá mà bị từ chối, người dẫn chương trình cũng cảm thấy rất tiếc, tôi cũng rất tiếc.

Tự cho mình là “chuyên gia” tình yêu, tôi không nhịn được lên tiếng: “Em nghĩ phụ nữ đâu cần kén chọn đàn ông như vậy, đẹp trai hay không, điều kiện kinh tế tốt hay không, có tiền đồ hay không, những

thứ này đều không quan trọng, quan trọng nhất là người đó phải yêu mình!”

Kẻ phiền phức nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng: “Nói thật đi!”

Tôi nhất thời không phản ứng kịp: “Sao? Em nói thật lòng mà!”

Kẻ phiền phức ném cho tôi một cái nhìn cảnh cáo, tôi lập tức hiểu ra, vội vàng sửa lại: “Con người em cái gì cũng tốt nên chọn chồng cũng đặc biệt kén, cần phải đẹp trai, có tiền nhiều để nuôi vợ, lại còn phải có năng lực phi phàm, không những IQ cao, EQ cũng phải cao, nếu không thì ngay đến nhìn em cũng chẳng buồn nhìn!”

Kẻ phiền phức lập tức cười: “Ừ, anh thích nghe em nói thật lòng!”

Tôi: “...”

Đúng là phiền phức, lúc nào cũng bắt một người thành thực như tôi nói dối!

Action 3

Một hôm, tôi đang đi từ phòng thực nghiệm ra, tuy bước vào thanh máy nhưng trong đầu vẫn đang nghĩ đến kết quả thực nghiệm bất ngờ, hoàn toàn không để ý mọi người hay sự vật xung quanh, cho đến khi có một người đàn ông ăn mặc bảnh bao đứng cạnh.

Dù không nhìn cũng biết anh ta là ai, nhưng tôi vẫn không nhìn được liếc anh ta một cái.

Anh ta đang nói chuyện với người nào đó, thảo luận tình hình xúc tiến hợp tác hạng mục công trình, trong câu chuyện của họ còn nhắc đến cả kiến thức khoa học, giáo dục, sản xuất, vậy mà anh ta vẫn tỏ ra rất ung dung, bình thản.

Một người không liên quan như tôi đành phải tìm một chỗ tựa lưng và tiếp tục đứng ngẩn ra đó.

Thang máy dừng ở tầng sáu, tôi vội vàng bước ra, rồi bỗng nhớ vừa nãy do không tập trung nên tôi đâu có bấm nút tầng sáu, mà lúc nãy người bước ra cũng chỉ có mình tôi.

Đúng lúc này điện thoại đổ chuông.

Tôi lật tung tất cả các túi, cuối cùng cũng tìm được điện thoại, trên màn hình hiển thị tin nhắn của “Kẻ phiền phức”.

Kẻ phiền phức: “Đây là lần thứ mấy em đi thang máy quên bấm số tầng rồi?”

Tôi: “Em không nhớ nữa!”

Kẻ phiền phức: “Người ngốc giống như em mà kẻ nào lấy phải thì chắc chắn kiếp trước gây nghiệp chướng quá nhiều.”

Tôi hít thở sâu, tiếp tục hít thở sâu một cái nữa, sau đó mới cười đáp lại: “Chu đáo giống như anh mà người phụ nữ nào lấy được, chắc chắn kiếp trước phải tích đức rất nhiều.”

Kẻ phiền phức: “Biết thế là tốt rồi.”

Tôi: “Vậy em nên cảm ơn đại ân đại đức anh đã bấm thang máy giúp em thế nào đây?”

Kẻ phiền phức: “Tối về nhà xả nước nóng, đợi anh...”

Tôi nghe câu lấp lửng đó chỉ biết đưa tay che mặt. “Đồ đáng ghét!”

Action 4

Một hôm, tôi cùng Kẻ phiền phức ra ngoài dự tiệc đến nửa đêm nên phải bắt taxi về nhà.

Ngồi trên xe, tôi đột nhiên cao hứng hỏi hấn: “Chúng ta đến nhà anh hay đến nhà em?”

Kẻ phiền phức im lặng một hồi, rồi trả lời tôi trong ánh mắt nghi ngờ của anh lái xe: “Đến nhà em đi, vợ anh hôm nay về rồi.”

Ánh mắt khinh bỉ của anh lái xe lập tức hướng về phía tôi, ánh mắt ấy như muốn xử “kẻ thứ ba” là tôi tội lỗi lắm.

Haizz! Hắn đâu cần phải phối hợp với tôi như vậy chứ!

Action 5

Vì làm việc chung cơ quan nên tôi và Kẻ phiền phức thường xuyên không hẹn mà gặp ở hành lang của văn phòng.

Một hôm, tôi đang đến phòng thí nghiệm thì gặp Kẻ phiền phức, hắn rào bước nhanh hơn đến gần tôi, thành thạo bắt chuyện: “Người đẹp, tối nay rảnh không?”

Tôi không thèm ngoảnh đầu lại, tiếp tục bước về phía trước: “Không rảnh, chồng tôi hôm nay không đi công tác.”

“Vậy khi nào chồng em đi công tác?”

Thấy hắn vẫn tiếp tục trêu đùa, tôi quyết định đáp trả. Tôi dừng bước, mắt chớp chớp nhìn hắn rồi nở nụ cười ngọt ngào, còn sờ soạng vào eo hắn nói: “Đừng sốt ruột thế... đợi hắn đi công tác rồi, em nhất định sẽ nói cho anh biết!”

Có vẻ như kỹ năng diễn xuất của tôi quá tốt, Kẻ phiền phức câm nín một hồi mới đáp: “Sao anh bỗng thấy lo thế nhỉ? Xem ra sau này anh không thể đi công tác được nữa rồi, em khiến người ta thấy không yên tâm chút nào!!!”

“...”

Nói gì vậy chứ, rõ ràng là hắn dụ dỗ tôi trước mà!

Action 6

Vài ngày sau, tôi lại gặp Kẻ phiền phức ở lối rẽ ngoài hành lang. Lần này, tôi chủ động đuổi theo, đưa vai huých nhẹ hấn một cái: “Nè, hôm nay chồng em đi công tác rồi!”

“...” Kẻ phiền phức quay lại nhìn tôi không nói câu nào.

Tôi tiếp tục cười ngọt ngào: “Tối nay đến nhà em nhé? Em mới mua chiếc váy ngủ mới, màu tím anh thích đấy...”

Kẻ phiền phức lập tức ngắt lời tôi: “Em không thấy phía sau có người sao?”

Tôi: “À... em có việc đi trước đây!”

Action 7

Kẻ phiền phức thường nói với tôi, mơ ước lớn nhất trong cuộc đời của hấn là nuôi một tình nhân nhỏ.

Đáng tiếc, nhà chúng tôi giáo dục quá nghiêm khắc, đừng nói đến hồng nhan tri kỷ, mà có là cái mầm nhỏ của hồng nhan tri kỷ đi nữa cũng bị tôi bóp chết không thương tiếc.

Thế nên cứ có ngày lễ nào liên quan đến tình nhân, ví dụ Mười bốn tháng Hai, Hai mươi mốt tháng Năm, mùng Bảy tháng Bảy, vân vân... là tôi thường xuyên nhận được tiền chuyển khoản hoặc chuyeenr phong bao qua weixin1 của Kẻ phiền phức, số tiền này thường được chuyển vào rất đúng ngày, sau đó kèm theo một tin nhắn: “Tình nhân nhỏ bé ơi, mụ vợ anh quản chặt quá, hôm nay không thể đi chơi với em được rồi, em thích mua gì thì cứ mua nhé, coi như đó là quà anh tặng em – Yêu em mãi mãi!”

1. Chuyển phong bao qua weixin: Một dịch vụ chuyển tiền qua mạng ở Trung Quốc

Tôi: “...”

Tôi đột nhiên nảy ra ý định muốn bóp chết hấn!

Còn có một lần, hấn đang đi công tác thì tôi nhận được một khoản tiền gửi, giờ lịch ra xem ngày tháng, cũng đâu phải là ngày gì đặc biệt.

Tôi gọi điện thoại cho hấn: “Tại sao cho em tiền?”

Kẻ phiền phức nói với tôi bằng giọng vô cùng buồn bã: “Haizz, bây giờ anh lại có việc rồi, ngày mai không thể về được. Nếu em nhớ anh đến phát cuồng không chịu nổi thì có thể đi shopping, quẹt thẻ, đừng gọi điện cho anh, tránh để vợ anh phát hiện ra... Em cũng biết vợ ta thế nào rồi mà!”

Hấn đúng là... muốn nuôi tình nhân đến phát điên rồi thì phải?

Action 8

Vấn đề giáo dục gia đình của nhà chúng tôi rất nghiêm khắc, Kẻ phiền phức cũng có ý đồ phản kháng, nhưng đều bị tôi trấn áp bằng lý trí, tình cảm và sức mạnh.

Ví dụ:

Kẻ phiền phức nói với giọng hùng hồn: “Cô A là bạn học của anh.”

Tôi nói: “Trước đây chúng ta cũng là bạn học.”

Kẻ phiền phức: “...”

Ví dụ:

Kẻ phiền phức lại tiếp tục nói với giọng hùng hồn: “Cô C chỉ là em khóa dưới của anh.”

Tôi nói: “Em học tiến sĩ muộn hơn anh nửa năm nên em cũng coi như là em khóa dưới của anh.”

Kẻ phiền phức: “...”

Ví dụ:

Kẻ phiến phức vẫn nói với vẻ đương nhiên: “Anh và cô D chỉ là quan hệ đồng nghiệp.”

Tôi nói: “Chúng ta cũng là quan hệ đồng nghiệp.”

“...” Kẻ phiến phức cuối cùng cũng phản bác lại. “Nhưng trong thời gian làm việc chúng ta đã kết hôn rồi mà.”

“Cũng đúng. Vậy bây giờ chúng ta ly hôn, anh hãy xem chỉ trong vài phút em có thể quyến rũ anh được không nhé!”

Kẻ phiến phức nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu. “Thôi đi, ly hôn chưa được hai ngày rồi lại tái hôn, người không biết chuyện lại tưởng chúng ta làm thế để mua hai căn hộ, xấu hổ chết!”

Từ đó về sau, Kẻ phiến phức không gặp gỡ cô bạn học cùng nào, không gặp bạn bè nữ giới nào và cũng không hẹn đồng nghiệp nữ nào, mọi người đều nói hắt lạnh nhạt với đám đàn bà, con gái.

Chỉ có tôi là biết, trên đời này chẳng có loại đàn ông nào thực sự lạnh nhạt với mỹ nhân cả, mà chỉ có loại đàn ông sợ vợ thôi!

Action 9

Khi tôi viết đến đoạn xã hội đen hay mấy chuyện tình cảm, vì muốn tăng thêm mức độ kịch tính nên các tình tiết tình cảm đều làm tôi suy nghĩ đến vô đầu bút tai.

Lật giờ tìm đủ tài liệu hay các thể loại truyện có tình tiết cao trào nhưng không hiệu quả, tôi đành mặt dày cầu cứu Kẻ phiến phức.

Mỗi lần như thế, Kẻ phiến phức thà bị làm phiền chứ tuyệt đối không cho tôi hỏi người khác. Hơn nữa còn đảm bảo dạy không biết mệt, cho đến khi tôi tìm được cảm hứng mới thôi.

Sau đó, tôi bắt đầu viết truyện về tình cảm thầy trò, giáo sư Dương1 là người nho nhã, lạnh lùng, trầm tĩnh, không ham sắc dục, tóm lại là một người rất lạnh nhạt.

1. Là nhân vật trong truyện Mãi mãi là bao xa.

Cuối cùng, Kẻ phiền phức đợi sốt ruột quá, hình như không chờ được nữa, chạy đến xem tiểu thuyết của tôi, rồi trình trọng đề nghị: “Lần sau em đừng viết về đề tài thanh xuân vườn trường nữa, cứ viết đề tài xã hội đen là tốt nhất.”

Tôi hỏi: “Sao lại thế? Em thấy mọi người rất thích mà.”

Kẻ phiền phức nói: “Quan trọng là anh đợi lâu quá... mà không có đất dụng võ!”

Tôi xấu hổ che mặt: “Đáng ghét, anh ra kia chơi đi, đừng làm phiền em viết lách nữa.”

Action 10

Đổi điện thoại mới, tôi lười sao chép danh bạ bèn đưa thẳng di động cho Kẻ phiền phức: “Giúp em copy danh bạ điện thoại vào đây với!”

“Em không tự làm được à?”

“Không phải em đang cho anh cơ hội để anh chứng minh anh không phải là kẻ vô dụng sao?”

“... Cảm ơn!”

Kẻ phiền phức mày mò một hồi rồi trả di động cho tôi.

Tôi cầm di động, đang bước đến chỗ máy tính thì thấy trên màn hình điện thoại hiển thị tin nhắn đến từ: Cục cưng.

Tôi nghĩ mãi mà vẫn không nhớ cái tên này từ đâu chui ra nên mở tin nhắn ra xem.

Cục cưng: “Cách xưng hô này mới thể hiện được tính cách của anh.”

Cái con người này phiền phức nhất chính là không bao giờ tự biết mình.

Vi Vi nghe tôi kể xong, hoàn toàn không tìm được lời bình luận, chỉ từng từng thốt ra câu: “Hai người đúng là một cặp trời sinh!”

Tôi mỉm cười nói với cô trợ lý: “Trên đời này chẳng có ai là một cặp trời sinh cả, tất cả sự bướng bỉnh hay nhường nhịn, kiêu hãnh hay tầm thường, cho đi hay nhận lại, ngấm hiểu hay thông cảm trong hôn nhân đều là do hai người trong quá trình sống chung dần dần mà có.”

Khi cuộc hôn nhân vô tình mài mòn đi những góc cạnh sắc nhọn làm đau đối phương thì các bạn chính là một cặp trời sinh!

Em Vốn Thích Cô Độc, Cho Đến Khi Có Anh
Diệp Lạc Vô Tâm
dtv-ebook.com

Chương 3: Những Chuyện Cãi Nhau Vụn Vặt

Cuộc sống không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, giống như trong tình yêu không phải lúc nào cũng là những lời nói ngọt ngào có cánh.

Kẻ phiền phức thuộc chòm sao Xử Nữ. Trên Baidu (một trang web của Trung Quốc) viết, người thuộc chòm sao Xử Nữ luôn cầu toàn, dễ gây áp lực cho người khác, không có ngoại lệ.

Tôi cần phải trình trọng tuyên bố: Đây không phải là tôi nói đâu nhé!

Còn tôi thuộc chòm sao Song Tử, là đại diện điển hình của người ngốc nghếch, vô tâm vô tư, đáng yêu, lúc nào cũng mơ mơ màng màng, theo như lời của Kẻ phiền phức thì ưu điểm lớn nhất của tôi là giỏi chịu đựng, khuyết điểm lớn nhất của tôi là quá giỏi chịu đựng.

Còn nhớ hồi chúng tôi mới yêu, hầu như lúc nào gặp nhau cũng cãi nhau, tình trạng vô cùng hỗn loạn.

Dần dần, Kẻ phiền phức phát hiện bản thân không thể thay đổi được, thế nên đành phải thay đổi thái độ. Hắn không ngừng tìm tòi trong thực tế để tổng kết ra hàng loạt chiến thuật, chiến lược để có thể tạm dừng cuộc chiến hoặc đánh bại kẻ địch để giành thắng lợi.

Action 1

Mười hai giờ năm phút đêm Kẻ phiền phức mới về nhà, tôi vội vàng tắt máy, tạm dừng việc sáng tác tình tiết quan trọng trong tiểu thuyết, giả bộ đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ trách móc hắn: “Anh nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi? Không phải tôi nói với anh là phải về trước mười hai giờ sao hả?”

Kẻ phiền phức: “Đáng lẽ anh về nhà rồi, nhưng tài xế taxi đi nhầm đường. Anh sai rồi! Anh đảm bảo lần sau sẽ tìm tài xế nào đáng tin cậy!”

Tôi: “Nghe anh nói thì có vẻ như không phải lỗi của anh... Rửa mặt mũi rồi đi ngủ!”

Action 2

Bốn hôm sau, Mười hai giờ mười phút đêm Kẻ phiền phức mới về nhà, tôi lại điên tiết: “Anh hết đi công tác rồi lại ra ngoài tiếp khách, ngày nào cũng nửa đêm nửa hôm mới về, anh coi tôi là cái gì hả? Nhân viên khách sạn à?”

Kẻ phiền phức lập tức phản bác: “Ngày nào á? Em dùng từ không đúng rồi, hôm qua tan làm là anh về nhà ngay mà, hôm kia thì hơn mười giờ đã về rồi, hôm kia cũng về nhà trước mười hai giờ mà!”

“Ồ, thế sao...”

Đúng là không phải ngày nào cũng thế thật, tôi đổ oan cho hắn rồi.

Còn về cái hôm trước của hôm kia thì tôi không thể nhớ nổi, nó vượt khỏi phạm vi khả năng ghi nhớ của tôi.

Action 3

Một tháng sau, chúng tôi vì một chuyện nhỏ nhặt mà cãi nhau.

Tôi tức quá liền thu dọn hành lý định bỏ đi.

Kẻ phiền phức thấy thế ngăn tôi lại: “Em đi đâu?”

“Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh, tôi đi!”

Hắn lập tức đứng chặn ngay trước cửa, nói thế nào cũng không tránh đường.

Tôi liền ném quần áo của hắn ra, nói: “VẬY anh đi đi, đừng để tôi nhìn thấy mặt anh nữa.”

“Anh đâu có ngu!”

Ặc, hắn định mắng ai ngu thế?

Tôi đang định nổi cơn điên thì thấy hắn chỉ lên đồng hồ treo trên tường: “Đã tám giờ rồi đấy, em mà không đi cập nhật chương mới, đọc giả lại sốt ruột đấy, vì ăn oán chuyện cá nhân mà làm lỡ đại sự như vậy đâu có phải là phong cách của em!”

“Anh...” Nói cũng có lý đấy chứ. “Được, anh đợi đấy, đợi tôi cập nhật xong chương mới sẽ quay lại tình sỗ với anh!”

Tôi cập nhật xong chương mới, hơn hờ đọc xong tin nhắn độc giả gửi thì cũng hoàn toàn quên khuấy vừa nãy mình đang cãi nhau đến đâu rồi!

Action 4|

Còn có một lần, vì chuyện gì mà giận thì tôi cũng không nhớ nữa, chỉ biết là mình rất giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Lần này tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh, nhất định là như thế!” Tôi nói chắc như đinh đóng cột.

Hắn nói: “Anh mời em đi ăn thịt nướng nhé!”

Tôi gầm lên: “Đừng nghĩ một bữa thịt nướng là có thể giải quyết được vấn đề!”

“Hai bữa, chẳng lẽ giữa chúng ta hai bữa thịt nướng không giải quyết được vấn đề hay sao?”

“Chuyện này không thể giải quyết được!”

Hắn lập tức ý thức được tầm nghiêm trọng của sự việc, cười hì hì ngồi xáp lại gần tôi, tay không an phận ôm lấy tôi. “Thế thì anh đành

phải đích thân giải quyết vậy.”

“Anh... lúc cãi nhau anh có thể nghiêm túc được không hả?”

“Hai lần!”

“Anh có thể... ưm...”

Chỗ này xin được lược bớt một vạn chữ.

Sau xx phút...

Tôi hoàn toàn quên vì sao mình tức giận, chỉ cảm thấy rất cần một bữa thịt nướng để bổ sung thể lực: “Đi, chúng ta đi ăn thịt nướng.”

Action 5

Còn nhớ hồi tôi viết cuốn Động phòng hoa chúc cách vách đã thâm yêu sâu sắc “Diệp sư huynh”, ngày nào tôi cũng chìm đắm trong tiểu thuyết không dứt ra được. Tôi nhốt Kẻ phiền phức ở bên ngoài phòng sách, không cho hấn lại gần, tránh làm ảnh hưởng đến tình cảm dạt dào của tôi dành cho sư huynh.

Kẻ phiền phức cuối cùng không chịu được nữa nổi cáu ầm ĩ.

Quá trình cãi nhau thế nào tôi đã quên sạch sẽ rồi, chỉ nhớ kết quả cuối cùng là hấn năm lần bảy lượt nhận sai, năm lần bảy lượt hứa lần sau sẽ không nổi cáu với tôi nữa, nhưng tôi vẫn không thèm để ý đến hấn, tự khóa trái cửa phòng sách không chịu ra ngoài.

Đến tận ba giờ sáng, hấn vẫn cố chấp gõ cửa.

Tôi hét lên: “Anh có thôi đi không hả? Anh không thể hành động giống như một người đàn ông bình thường à?!”

Hấn nói: “Không, vì trước đây em đã từng nói, lúc em giận sẽ không ngủ được, anh sợ em mất ngủ...”

Mắt tôi bỗng nhiên cay xè.

Tôi mở cửa ra. “Vào đi, chúng ta đi ngủ, tôi buồn ngủ sắp chết rồi đây này!”

Action 6

Kẻ phiền phức đi tiếp khách rất nhiều, ngày lễ tết cũng không được nghỉ, những chuyện này tôi đều nhẫn nhịn, nhưng hôm đó hắn lại ăn cơm cùng với người đẹp, chính là người luôn theo đuổi hắn từ khi học cấp ba đến đại học, lại còn ăn riêng với nhau, lại còn uống rượu say, điều quan trọng nhất là: Hắn dám giấu tôi!

Nếu không phải người con gái đó gọi điện cho hắn hỏi xem về nhà có an toàn hay không thì tôi có lẽ vẫn nghĩ hắn đi tiếp khách uống say và còn ngốc nghếch pha trà giải rượu cho hắn nữa chứ!

Tôi giận bầm gan tím ruột, tóm vạt áo của hắn rồi chất vấn: “Anh và cô gái đó rốt cuộc có quan hệ gì?”

Kẻ phiền phức chỉ lên trời thề thốt: “Chỉ là quan hệ bạn học cũ, cô ấy đến thành phố S và gọi điện cho anh, về tình về lý, anh nên mời cô ấy một bữa cơm đúng không?”

“Chỉ là một bữa cơm? Vậy tại sao anh không dám nói với tôi?”

“Anh sợ em nghĩ nhiều. Nếu em không để bụng, ngày mai cô ấy muốn gặp em và làm quen với em đấy.”

Tôi cố kìm nén cơn giận, hừ lạnh một tiếng: “Tôi để bụng, tôi rất để bụng đấy!”

“Được rồi, được rồi, để bụng thì không gặp nữa.”

“Sau này anh cũng đừng có mà ăn cơm riêng với cô ta nữa.”

“Được! Anh hứa!” Thấy tôi vẫn chưa chịu bỏ qua, Kẻ phiền phức nịnh nọt ôm lấy tôi. “Anh và cô ấy thật sự không có gì đâu, em thử nghĩ xem, nếu có gì, anh chắc chắn sẽ chuốc cho cô ta thật say chứ tội gì anh phải uống nhiều như thế này?”

Lời hắn nói cũng không phải không có lý, theo logic thông thường, nếu một người đàn ông có ý đồ bất chính, hắn nhất định sẽ chuốc cho cô gái kia say mềm, chứ không phải bị cô gái ấy chuốc say.

Nhưng bạn học nữ kia ơi, cô chuốc say chồng tôi rồi cuộc có ý gì chứ?

“Bà xã ơi, hôm nay anh uống nhiều quá rồi, đầu óc không tỉnh táo, chúng ta ngủ trước đã, ngày mai anh tỉnh rượu, chúng ta lại nói tiếp được không?”

“Ừm, cũng được.” Giờ là nửa đêm rồi, đúng là nên đi ngủ, không nên làm gì khác thật.

Hôm sau tỉnh dậy, tôi đã quên phát chuyện không vui tối qua, đang vui vẻ đánh răng thì Kẻ phiền phức cười hì hì đứng trước cửa nhà vệ sinh nói: “Thực ra tối qua anh định chuốc cho cô ấy say, nhưng đáng tiếc tư lượng của cô ấy đỉnh quá, anh uống không lại được...”

Tôi: “...”

Có phải tính tôi thường ngày quá tốt rồi không?

Action 7

Có một lần, lối sống của Kẻ phiền phức đã chạm đến giới hạn của tôi, tôi không thể chịu đựng được nữa, quyết định bỏ hắn.

Kẻ phiền phức nói: “Em muốn bỏ anh cũng được, nhưng em phải nói cho anh biết, trong đám người em quen, ai thích hợp với em hơn anh, anh A à?”

Tôi nhớ đến khuôn mặt của anh A. “Không được, người xấu quá!”

Kẻ phiền phức: “Anh B thì sao?”

Tôi lắc đầu: “Quá hẹp hòi, tôi cực kỳ ghét đàn ông lòng dạ hẹp hòi.”

Kẻ phiền phức: “Anh C thì sao?”

Tôi suy nghĩ một lúc mà đã sồn hết cả da gà: “Anh ta chán lắm, ở cùng với anh ta chắc chắn sẽ chết vì buồn chán.”

Cứ như vậy đến khi nói đến anh Z, nhớ tới bộ dáng hiền như bụt của anh Z, tôi liền hạ hỏa, ngồi cạnh Kẻ phiền phức rồi nói: “Thôi đi, tôi chịu đựng anh còn hơn.”

Kẻ phiền phức tỏ vẻ vô cùng tán thành, cười hì hì nói: “Đúng! Chịu đựng đi.”

“Nhưng tôi phải tu sửa anh từ đầu đến chân mới được!”

“Đồng ý, chỉ cần không trả lại hàng, phải tu sửa bao nhiêu lần cũng được!”

Action 8

Tôi thường hay phàn nàn với Kẻ phiền phức: “Chắc chắn vì em dễ dãi quá nên anh mới không kiêng nể gì chọc tức em hoài, đúng không?”

Kẻ phiền phức nhìn tôi với ánh mắt hoàn toàn phản bác rồi nói: “Thôi đi, lần nào dễ dành em anh chẳng nói đến môi khô miệng khát. Anh còn dễ dãi hơn em, lúc anh giận, em chỉ cần dễ dành một tí là anh hết giận ngay.”

Ban đầu tôi không tin, sau đó cũng tìm cơ hội thực hành hai lần và phát hiện đúng là dễ dãi thật.

Buổi tối hôm đó, tôi và Kẻ phiền phức đi xuống lầu lấy đồ trong xe, đầu óc tôi đôi lúc hơi đoảng mạch thế nên mới dễ quên chìa khóa của cả hần và tôi trong nhà, còn tôi và hần lúc này đang mặc quần áo ở nhà bị nhốt bên ngoài.

Kẻ phiền phức cau àm lên, nhìn tôi với ánh mắt bức tức, cuối cùng hỏi tôi: “Em nói xem, cả người em từ trên xuống dưới rốt cục có ưu điểm gì?”

Tôi chớp mắt về vô tội: “Có mà, mắt chọn chồng của em đặc biệt tốt mà!”

Kẻ phiền phức nghe thấy thì bật cười: “Nói cũng đúng... Được rồi, em đi tìm chỗ nào mà chơi, anh đến nhà anh Mã lấy chìa khóa dự phòng.”

Tôi liền đến văn phòng, vừa vui vẻ lướt Weibo vừa nghĩ: Kẻ phiền phức không gạt tôi, hẳn là người rất dễ dãi.

Action 9

Một lần khác tôi chủ động dỗ Kẻ phiền phức, đó là mấy năm về trước.

Hồi đó, tôi sang Nhật du học, Kẻ phiền phức thì ở trong nước.

Mấy ngày trở về nước thăm gia đình, Kẻ phiền phức nhàn nhã ngồi xem ti vi, còn tôi vui vẻ ở bên cạnh hắn lên mạng chat QQ.

Một lưu học sinh bên Nhật khá thân nhắn tin hỏi tôi: “Âm Âm, lúc nào cậu quay lại?”

Tôi đáp: “Tuần sau tới sang, có đồ gì cần tới mang giúp sang không?”

Cậu bạn trả lời: “Cậu quay lại là được rồi.”

Tôi: “...”

Tôi thề, mối quan hệ của chúng tôi rất trong sáng.

Kẻ phiền phức rõ ràng đang xem ti vi chăm chú bỗng đứng bật dậy với vẻ mặt hầm hầm, cứ như thể sắp bỏ tôi đến nơi.

Tôi sợ quá, vội vàng giải thích nhưng hắn vẫn không tin, một mực cho rằng tôi có gì mờ ám với tên kia, nếu không người ta đã chẳng nói: “Cậu quay lại là được rồi!”

Tôi có trăm cái miệng cũng không thể biện bạch, cuối cùng đành phải kéo tay áo hắn, trưng ra bộ mặt hết sức chân thành: “Anh phải hiểu em chứ, trong trái tim em chỉ có mỗi anh... Không tin anh cứ nghĩ mà xem, anh đẹp trai như thế, hài hước như thế, thông minh như thế, chu đáo như thế, đáng yêu như thế, có tiền đồ như thế, qua trọng là đối với em tốt như thế, em làm sao động lòng với kẻ khác được, như thế chẳng hợp logic chút nào!”

Sau mười giây trầm ngâm, Kẻ phiền phức gật gật đầu. “Nói cũng có lý.”

Tôi: “...”

Cái con người này từ trước đến nay chưa bao giờ biết đến bốn chữ “tự mình biết mình”!

Tôi vừa thở phào một cái thì nghe hắn nói tiếp: “Tạm thời tin tưởng em, đợi anh có cơ hội đi khảo sát thực địa, lúc đó mới định tội được.”

Tôi ngất! Lúc đầu không phải người nào đó bảo quá bận rộn không có thời gian đi Nhật cùng tôi sao?

Đến bây giờ thì thời gian đã mài mòn đi những góc cạnh của chúng tôi, công việc cũng chiếm gần như toàn bộ thời gian nên chúng tôi không còn sức đâu để cãi nhau, cho dù có lúc không vui thì cũng phải nghĩ rằng: cuộc sống không thể tránh khỏi những mưa giông gió giạt, tin rằng cả hai luôn ở trong trái tim nhau, luôn cố gắng nỗ lực vì tương lai của nhau, còn các chuyện vụn vặt khác không quan trọng.

Trong cuộc sống vốn không có bách mã hoàng tử nào không phải đi tiếp khách, cũng không có công chúa Bạch Tuyết nào không rụng tóc.

Khi hắn say, tôi nhẹ nhàng đắp chăn ấm lên cho hắn và mỉm cười.

Khi tóc tôi rụng trên gối, hẳn sẵn sàng nhật giúp tôi mà không hề phàn nàn.

Đó mới là cuộc sống.

Em Vốn Thích Cô Độc, Cho Đến Khi Có Anh
Diệp Lạc Vô Tâm
dtv-ebook.com

Chương 4: Nguồn Gốc Của Cái Tên “Diệp Lạc Vô Tâm”

Từ khi lên đại học, bạn cùng phòng ưu ái tặng cho tôi biệt hiệu “Lơ mơ”. Mà đúng là tôi lơ mơ thật, lên lớp quên mang sách, tan học quên cầm cặp, lúc đi ăn cơm thì quên thẻ, ra khỏi nhà thì quên chìa khóa, mấy cái này cũng coi như tạm chấp nhận, nhưng đau khổ nhất chính là tôi không nhớ được tất cả các chữ số Ả Rập.

Action 1

Tôi thường không nhớ các ngày lễ kỷ niệm, quên ngày cầu hôn, quên ngày kết hôn, quên lễ tình nhân, mấy thứ này đều không vấn đề gì vì dù sao thường ngày Kể phiền phức cũng rất bận, phải tiếp khách nhiều, không có thời gian ở bên cạnh tôi đón mừng, chỉ có điều tôi luôn quên sinh nhật của Kể phiền phức.

Thế cho nên năm đầu tiên yêu nha, hắn nói: “Em quên sinh nhật anh.”

Yêu nhau năm thứ hai, hắn lại nói: “Em đã hai lần quên sinh nhật anh.”

Yêu nhau năm thứ ba, hắn lại nói: “Em liên tiếp ba lần quên sinh nhật anh.”

Yêu nhau năm thứ tư, cuối cùng hắn đã khôn ra nhiều, không còn ngốc nghếch đợi niềm vui bất ngờ nữa, mới qua tháng Chín, hắn bắt đầu lải nhải:

“Còn hai mươi ngày nữa là sinh nhật anh.”

“Ngày mai là sinh nhật anh đấy!”

“Hôm nay là sinh nhật anh.”

Cuối cùng tôi không chịu nổi nữa, phát cáu lên: “Anh thật là phiền phức!”

Kẻ phiền phức: “...”

Đúng là đáng ghét, người ta muốn tặng cho hắn một niềm vui bất ngờ mà!

Action 2

Theo như đám bạn dồi dào kinh nghiệm nói thì nền tảng kinh tế sẽ quyết định kiến trúc thượng tầng, giữ được “huyết mạch kinh tế” của đàn ông là có thể chặt đứt suy nghĩ cạp bờ của họ.

Tôi thấy rất có lý.

Ngày đầu tiên Kẻ phiền phức nhận được lương, tôi lập tức yêu cầu hắn giao nộp thẻ với lý do rất oách: “Em phải quản lý tài chính.”

Kẻ phiền phức nói: “Em chắc là có thể quản lý tiền bạc chứ?”

Tôi vỗ ngực rất ta đây: “Đương nhiên.”

Kẻ phiền phức hỏi: “Hôm qua em mua khoai tây chiên bao nhiêu tiền một túi?”

Tôi: “Ặc...”

Kẻ phiền phức hỏi: “Hôm kia em mua cái váy hết bao nhiêu tiền?”

Tôi: “À...”

Kẻ phiền phức hỏi: “Tuần trước em mua đồng hồ đeo tay hết bao nhiêu tiền?”

Tôi: “Ờ...”

Kẻ phiền phức hỏi tiếp: “Nhà chúng ta còn khoảng bao nhiêu tiền?”

Tôi: “Ừm... trả lại thẻ lương cho anh này.”

Kẻ phiền phức hài lòng nói: “Cuối cùng em đã phát hiện mình không thích hợp để quản lý tài chính rồi chứ gì?”

Tôi lắc đầu: “Em sợ ngày nào anh cũng hỏi em còn bao nhiêu tiền trong thẻ, em lại phải đi tra, như thế phiền chết!”

Action 3

Mật khẩu QQ của Kẻ phiền phức rất phức tạp, lại gồm cả chữ và số, mỗi lần tôi muốn đăng nhập tài khoản của hắn đều phải hỏi: “Mật khẩu của anh là gì thế?”

Sau lần hỏi thứ n, cuối cùng Kẻ phiền phức không chịu nổi nữa. “Em kiểm tra anh chat QQ mỗi ngày thì cũng được thôi, nhưng làm ơn đừng để anh biết có được không? Em phải hiểu cảm giác của anh chứ!”

Tôi tự thấy mình đuối lý nên nói nhỏ: Nhưng người ta mấy năm mới kiểm tra một lần, đương nhiên là không nhớ rồi.”

Kẻ phiền phức: “Lấy sổ mà ghi vào!”

Tôi: “Ý kiến hay!”

...

Rất lâu sau đó, tôi lại dè dặt hỏi Kẻ phiền phức: “Mật khẩu QQ của anh là gì vậy?”

“Vẫn là cái mà em ghi đấy.” Hắn chán nản nói.

“Nhưng cuốn sổ đó em không thấy đâu...”

“Em... đợi một chút.”

“Ừ!”

Mười phút sau, Kẻ phiền phức nói với tôi: “Anh đổi mặt khẩu của anh giống với mặt khẩu QQ của em rồi đấy.”

Tôi liền nhào vào lòng anh: “Yêu anh chết đi được!”

Sau đó, Kẻ phiền phức còn rất hiểu lòng người, đem đổi mặt khẩu ở di động của hắn cho giống của tôi.

Action 4

Tôi và Kẻ phiền phức đi làm giấy khai sinh cho em bé, cô làm ở công đoàn hỏi chúng tôi giấy chứng nhận kết hôn, tôi lau mồ hôi: “Cháu xin lỗi, cháu quên mang theo rồi.”

Kẻ phiền phức cố nhẫn nhịn, niềm nở bắt chuyện với cô ấy, cô cũng tỏ ra thông cảm, nói: “Được rồi, các cháu cung cấp cho cô thông tin vậy. Ngày tháng lấy giấy chứng nhận kết hôn là ngày nào?”

“Ngày tháng ấy ạ?”

“Các cháu nhận giấy chứng nhận kết hôn vào thời gian nào?”

“Năm 2008, hay là năm 2007...” Tôi nhìn sang Kẻ phiền phức với ánh mắt cầu cứu. “Đó là ngày nào nhỉ?”

Kẻ phiền phức với vẻ mặt nghiêm nghị nhìn tôi nói: “Ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta là ngày nào mà em cũng không nhớ sao? Em có thể để tâm một chút được không?”

“Ân oán cá nhân của chúng ta về nhà sẽ giải quyết, ngoan đi cưng, trước tiên nói cho cô đây biết ngày chúng ta kết hôn đi mà.”

Kẻ phiền phức im lặng hai giây, sau đó quay người bước ra cửa.

“Này! Anh đi đâu đấy?”

“Về nhà lấy giấy chứng nhận kết hôn!”

“...”

Anh! Anh dám không nhớ ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta à?
Anh nghĩ anh chạy đi thế là xong à, về nhà xem tôi sẽ xử lý anh thế nào!

Action 5

Có một hôm, tôi đi làm lại quên mang điện thoại.

Tôi muốn về nhà lấy, nhưng lại bận không dứt ra được, đang lúc bận khoản thì nhìn thấy Kẻ phiền phức bước thẳng vào phòng tôi, điềm đặt chiếc di động mà tôi đang cần lên bàn.

“Yêu anh quá đi!” Tôi vội vàng thì thào vào tai hắn rồi lập tức lấy điện thoại ra xem.

Trên di động hiển thị hai mươi một cuộc gọi nhỡ, toàn bộ là Kẻ phiền phức.

Tôi cầm điện thoại trong tay, âm thầm tự kiểm điểm.

“Rất cuộc thì có chuyện gì em mới không quên đây hả?” Kẻ phiền phức chán nản nói.

Tôi lặng lẽ liếc nhìn hắn một cái, nói nhỏ: “...Yêu anh!”

Mặt hắn đang hầm hầm bỗng trở nên rạng rỡ.

Lúc rời khỏi văn phòng tôi, khóe mắt hắn còn mang ý cười.

Action 6

Không biết bắt đầu từ lúc nào, vào mỗi buổi sáng trước khi chúng tôi chuẩn bị đi làm, Kẻ phiền phức luôn nhắc nhở tôi với thái độ không biết mệt mỏi:

“Đừng quên mang điện thoại đây!”

“Nhớ mang theo chìa khóa nhé.”

“Hôm nay nhiệt độ xuống thấp, nhớ mang theo áo gió đấy...”

Một hôm, tôi tò mò hỏi Kẻ phiền phức: “Dạo này anh không chê em lơ mơ nữa à?”

Hắn cười xoa đầu tôi: “Mấy chuyện nhỏ nhặt này cứ để anh nhớ cho! Em chỉ cần nhớ... yêu anh, thế là đủ!”

Action 7|

Con gái của tôi “Tiểu phiền phức” tròn ba tháng tuổi, tôi bế con đi tiêm phòng.

Kết quả vì không cẩn thận, tôi đã làm mất điện thoại và ví tiền, không có một xu trong người.

Tôi buồn quá, mượn di động của người khác gọi điện cho Kẻ phiền phức: “Em ngốc quá nên để rơi mất điện thoại và ví tiền rồi.”

Kẻ phiền phức đã được tôi luyện cho khả năng chịu đựng cực lớn, thế nên bình thản hỏi: “...Có rơi mất con không?”

“Không.”

“Được rồi, bây giờ anh đi đón hai mẹ con. Mất gì cũng không quan trọng, em và con có thể trở về là tốt rồi.”

Trái tim đang lo lắng, rối bời của tôi bỗng thấy ấm áp vô cùng.

Action 8

Đừng nghĩ tôi không miễn cảm với các con số Ả Rập thì không có sở trường gì, có lúc tôi cũng làm cho Kẻ phiền phức phải nhìn tôi với ánh mắt thán phục.

Kẻ phiền phức xem phim điện ảnh thường chỉ như cưỡi ngựa xem hoa, ngay cả tên phim là gì cũng không nhớ. Nhưng tôi chỉ cần xem qua bộ phim nào một lần, phân đoạn đó chỉ xuất hiện một, hai lần

trên màn hình là tôi có thể lập tức nói ra tên phim, diễn viên chính, nội dung câu chuyện, thậm chí những lời thoại quan trọng.

Cuối cùng tôi cũng tin rằng: Khi Thượng Đế đóng cánh cửa này thì đồng thời cũng mở ra một cánh cửa khác cho bạn.

Trong lúc hưng phấn, tôi hạ quyết tâm bắt đầu bước chân vào con đường sáng tác văn chương.

Khi quyết định sáng tác tiểu thuyết trên mạng Tấn Giang, tôi đã nghĩ ra bút danh đặc biệt thích hợp với phong cách văn chương của tôi, đó là: Diệp Lạc Hữu Tâm.

Tôi hí hửng hỏi ý kiến của Kẻ phiền phức thì hắn nói: “Dù chỉ là bút danh nhưng em cũng phải tôn trọng sự thực. Em nói xem, tim em để ở đâu?”

Tôi không biết nói gì, lẳng lặng đổi tên thành Diệp Lạc Vô Tâm. Mặc dù biết đến bây giờ tôi vẫn cảm thấy nó chẳng phù hợp với phong cách của tôi chút nào.

Action 9

Tôi nghe biên tập viên người Việt Nam nói rằng tiểu thuyết của tôi ở Việt Nam rất được yêu thích, các fan của tôi ở Việt Nam cũng mong được gặp tôi một lần. Thực ra, tôi cũng rất muốn gặp các bạn ấy.

Lần đầu tiên tôi nói với Kẻ phiền phức “Em muốn đến Việt Nam”, hắn chỉ trả lời tôi bằng hai từ: “Không được.”

“Tại sao?”

“Anh chỉ có một người vợ là em, anh phải bỏ bao nhiêu tiền ra để nuôi em, nhỡ mà bị mất thì anh tổn thất quá lớn!”

Tôi: “...”

Được rồi, tôi nhẫn nhịn.

Một năm sau, sau nhiều lần xin xỏ không có kết quả, bạn tôi là Đan Đan không chịu được nữa lên tiếng bênh vực: “Anh cũng chuyên quyền quá đây, chỉ là ra nước ngoài một chuyến thôi mà, có gì ghê gớm đâu, chẳng lẽ đi không về à? Nếu anh không yên tâm, em sẽ đi cùng với cô ấy!”

Kẻ phiền phức nhìn vẻ mặt chờ đợi của tôi, cuối cùng đồng ý với đề nghị là để Đan Đan đi cùng với tôi.

Trước khi lên máy bay, Kẻ phiền phức lại dặn dò Đan Đan một lần nữa: “Cố gắng trông chừng cô ấy, đừng để cô ấy rời khỏi tầm mắt của cô đấy.”

Cô bạn nói: “Anh không phải lo, không mất được đâu!”

Kết quả, máy bay vừa cất cánh, tôi bỗng nhớ ra là mình đã để quên hành lý ở cửa hàng miễn thuế của sân bay...

Đan Đan nhìn tôi rất lâu như không còn gì để nói, sau đó mới thở dài: “Anh ấy nói chẳng sai, đúng là bà rất có khả năng không quay về được!”

Tôi nhìn cô bạn với ánh mắt nài nỉ: “Bà đừng nói gì với Kẻ phiền phức chuyện tôi để quên hành lý nhé... Nếu để hắn biết, sau này chắc chắn tôi không được đi du lịch mất.”

Action 10

Mặc dù ở nhà, tôi thường bị Kẻ phiền phức chê bai đủ kiểu, nào là vô tâm, nào là đãng trí, nào là viết tiểu thuyết gì mà không thiên vị chồng, nhưng không biết vì sao, tất cả bạn bè của Kẻ phiền phức đều rất quý tôi.

Có hôm đã mười một giờ đêm Kẻ phiền phức còn gọi điện cho tôi, nói rằng hắn có một người bạn chưa gặp tôi bao giờ nên muốn làm quen.

Hắn bảo tôi chuẩn bị một chút, mười phút nữa hắn đón tôi dưới lầu.

Vì muốn giữ thể diện cho Kẻ phiền phức, tôi phải chui từ chần ầm ra ngoài, uống một cốc cà phê to, sau đó xuống lầu cùng Kẻ phiền phức đi gặp bạn hắn.

Người bạn mới của Kẻ phiền phức nhìn thấy tôi, lập tức cầm ly rượu ngồi xuống cạnh tôi, bắt đầu kể lể: “Ngày nào ông ấy cũng nhắc đến em, khen ngợi em, khen đến nỗi bọn anh đều vô cùng ngưỡng mộ và ghen tị.”

Tôi kinh ngạc nhìn sang Kẻ phiền phức: “Anh toàn khen người khác sau lưng vậy sao?”

“Anh chỉ khen em sau lưng người khác thôi.” Sau đó anh thì thầm vào tai tôi: “Mất anh kém cũng không sao, không để cho người khác biết là được!”

Tôi bức quá bật cười: “Anh khen trước mặt em thì khó lắm à?”

Hắn nói: “Em sẽ tự kiêu!”

Tối hôm đó, tôi đã nhận ra một điều: Nếu một người đàn ông thực sự chê bai, ghét bỏ bạn, anh ta sẽ tuyệt đối không bao giờ nửa đêm nửa hôm gọi bạn ra ngoài để gặp bạn bè của hắn.

Sau đó, tôi có thể không ngại ngần mà tỏ ra lơ ngơ, mơ hồ, dù sao thì luôn có người giải quyết những rắc rối đó và không bao giờ ghét bỏ tôi.

Em Vốn Thích Cô Độc, Cho Đến Khi Có Anh
Diệp Lạc Vô Tâm
dtv-ebook.com

Chương 5: Cô Trợ Lý Nhỏ Tài Giỏi

Sau khi viết tiểu thuyết ngôn tình trên mạng Tấn Giang, thu hoạch lớn nhất của tôi chính là có nhiều fan hâm mộ và rất nhiều người bạn cùng chí hướng, đồng cam cộng khổ, cô bạn thân đồng thời là cô trợ lý nhỏ Vi Vi tài giỏi của tôi là một trong số đó.

Tôi là người có cung phản xạ cảm nhận đặc biệt dài, chỉ có người nào cực kỳ thân thiết, kiên trì bền bỉ mới có thể đợi tôi phản hồi lại, ví dụ Kẻ phiền phức nhà tôi và cô trợ lý nhỏ tài giỏi Vi Vi.

Action 1

Hồi ấy, Vi Vi đang là nhà văn kiêm biên tập viên của trang web sáng tác văn học K. Sau khi thấy tôi viết cuốn Ngủ cùng Sói, cô ấy đã chủ động liên lạc qua QQ nói chuyện với tôi.

Lần đầu tiên trò chuyện, cô đã thẳng thắn bảo: “Chị Tâm Tâm, em là biên tập viên của trang web K, em rất thích tình yêu trong cuốn sách của chị, muốn được làm quen với chị.”

Đọc dòng tin nhắn này, tôi nghĩ rằng cô ấy muốn tôi tham gia vào trang web K. Lý do cô ấy nói rằng thích tình yêu được miêu tả dưới ngòi bút của tôi đương nhiên là vì muốn thân thiết với tôi rồi.

Một tháng trôi qua nhưng Vi Vi không hề nhắc đến chuyện mời tôi sáng tác cho trang web K, cô chỉ bày tỏ cảm nhận của bản thân sau khi đọc cuốn Ngủ cùng Sói mà thôi. Tôi nghĩ biên tập viên này kiên trì thật, lại am hiểu mọi đường đi nước bước nữa chứ.

Một năm sau, Vi Vi vẫn không nhắc đến chuyện mời tôi sáng tác cho trang web K, chỉ chuyên tâm thảo luận về các tình tiết trong cuốn tiểu thuyết mới của tôi. Tôi nghĩ, cô gái này cố chấp thật đấy, không đạt được mục tiêu chắc chắn sẽ không bỏ cuộc.

Hai năm sau, Vi Vi vẫn nhiệt tình hào hứng thảo luận với tôi về cuốn Gió mang ký ức thời thành những cánh hoa, hoàn toàn không nhắc gì đến chuyện sáng tác trên trang web K. Cuối cùng, tôi đã bị thuyết phục bởi sự nhẫn nại của cô ấy. Tôi chủ động hỏi: “Trang web K có phù hợp với phong cách viết văn của chị không?”

Không ngờ Vi Vi Bình thản trả lời tôi: “Mạng Tấn Giang hợp với chị hơn.”

Tôi nghĩ, đây chính là sách lược “dục nghênh hoàn cự”(1) trong truyền thuyết, phải chăng cô ấy đợi cho tôi kết thúc hợp đồng với Tấn Giang mới toàn tâm toàn ý sà vào lòng tôi?

(1)Dục cự hoàn nghênh: Muốn đón tiếp nhưng vẫn từ chối

Quen biết sau năm năm, Vi Vi rời khỏi trang web K nhưng vẫn thỉnh thoảng thảo luận với tôi về tiểu thuyết, còn nói rằng cô ấy rất thích cuốn Gió mang ký ức thời thành những cánh hoa, muốn biến nó thành bản audio book.

Tôi tò mò hỏi: “Em đang làm biên tập chỉnh sửa âm thanh trên mạng à?”

Cô ấy đáp: “Không ạ, em thích truyện này nên muốn làm nó thành bản audio để nhiều người biết đến hơn.”

Tôi lắc đầu. “Hả, chẳng lẽ em thực sự thích truyện của chị sao? Ban đầu em làm quen với chị là vì yêu thích truyện của chị, chứ không phải muốn mời chị tham gia vào trang web K à?”

Vi Vi có vẻ bị tổn thương, hồi lâu không nói gì, rất lâu sau mới nhấn lại: “Từ đầu tới giờ chị đều nghĩ em muốn lợi dụng chị sao?”

Tôi lau mồ hôi: “Bây giờ chị mới biết, thì ra là em thật sự quý chị!”

Vi Vi gửi cho tôi một biểu tượng toát mồ hôi: “Cuối cùng, thì em đã hiểu tại sao chị yêu thầm Kể phiến phức hơn hai năm mà không phát hiện ra anh ấy thích chị, vì cung phản xạ cảm nhận của chị dài

quá! Có điều như thế cũng tốt, hẳn nài chờ đợi chị phản ứng lại chắc chắn phải là người thực sự yêu chị.”

Tôi nghĩ, không phải tôi có cung phản xạ dài, chỉ là tôi không có niềm tin mạnh mẽ để cho rằng tất cả mọi người đều có thiện ý với tôi, một lòng một dạ yêu tôi!

Action 2

Đều bù đắp cho trái tim yếu mềm bị tổn thương của Vi Vi, tôi không do dự mà đưa ngay bản quyền Gió mang ký ức thổi thành những cánh hoa cho cô.

Tôi vốn nghĩ cô ấy chỉ nảy sinh hứng thú nhất thời, muốn nghịch ngợm một chút, nào ngờ cô ấy đã dành một năm để mài dũa kịch bản, viết lời bài hát, tuyển thêm người cộng tác, biên tập lại, quả thực còn tâm huyết hơn cả lúc tôi viết truyện.

Cô đưa bản audio cuốn Gió mang ký ức thổi thành những cánh hoa đã làm xong cho tôi, tôi nghe đi nghe lại ba lần.

Cô hỏi tôi: “Chị thấy thế nào ạ?”

Tôi lau nước mắt đáp: “Ngược chết mất! Em sửa truyện của chị thành ngược tâm như vậy sao?”

Cô ấy gửi cho tôi biểu tượng mặt đen sì. “Em tuyệt đối tôn trọng nguyên tác, một câu trong lời thoại cũng không sửa.”

Tôi lập tức xem lại nguyên tác, nửa tiếng sau tôi mới nhận ra một sự thực, thì ra Gió mang ký ức thổi thành những cánh hoa không phải là một câu chuyện tình yêu lãng mạn, ấm áp, mà từ đầu đến cuối hoàn toàn là ngược!

Vi Vi lại nói với tôi: “Em sắp bắt đầu làm Sợi khói mỏng manh lạc giữa trần gian, chị nhớ chuẩn bị khăn giấy để nghe nhé!”

Tôi hỏi: “Sao phải chuẩn bị khăn giấy? Sợi khói mỏng manh lạc giữa trần gian cũng rất ngược à? Rõ ràng là tình yêu được nuôi dưỡng từ

sự ấm áp và ngọt ngào mà?”

Vi Vi lại tiếp tục gửi đến một loạt hình mặt đen sì. “Khi nào chi nghe bản audio sẽ biết!”

“Được, chi sẽ đợi!” Tôi bổ sung thêm: “Chi xin thề, cuốn truyện mới Em vốn thích cô đọc, cho đến khi có anh của chi tuyệt đối không ngược, rất ngọt ngào, rất ngốc nghếch, đến mức mọi người không chịu nổi!”

Vi Vi nhanh chóng đáp lại: “Vâng, em sẽ đợi!”

...

Aciotn 3

Có một khoảng thời gian, Vi Vi thường xuyên phàn nàn với tôi. “Sao chị cứ vui đầu vào sáng tác thế, không biết quảng cáo tác phẩm của mình gì cả.”

Tôi nói với cô ấy: “Chi thực sự không có thời gian. Kể phiên phức đã toàn tâm toàn ý dành hết thời gian cho công việc, việc trong nhà giao hết cho chị, chị còn phải làm việc, phải sáng tác... Chị thà dùng thời gian cho quảng cáo ấy để nghĩ làm thế nào viết được truyện thu hút độc giả còn hơn.”

Vi Vi lập tức nói: “Em có thời gian, em sẽ làm trợ lý cho chị. Chị viết truyện của chị, em sẽ giúp chị tìm cơ hội, đầu tiên em sẽ làm kế hoạch tiêu thụ cuốn Sự cám dỗ cuối cùng nhé!”

“Được, từ nay về sau, chị nhờ cả vào em!”

Từ đó, Vi Vi trở thành trợ lý nhỏ “vạn năng” của tôi, cô ấy giúp tôi tìm biên tập xuất bản, có bất cứ hợp đồng bản quyền nào, tôi để chat với cô ấy, nhờ cô ấy đánh giá.

Tôi bí ý tưởng sáng tác liền nhờ cô ấy sắp xếp lại mạch tư duy.

Tiểu thuyết của tôi có lỗi dùng từ, tôi nhờ cô ấy đọc sửa bản thảo.

Tiểu thuyết của tôi chưa có bìa, tôi cũng gọi cô ấy giúp tôi thiết kế bìa.

Cho dù nửa đêm không ngủ được, tôi cũng gọi cô ấy cùng tôi bàn bạc cách sửa câu từ...

Cô ấy không bao giờ nói “không” với tôi.

Tôi không kìm nén được cảm xúc nên nói với Kẻ phiền phức: “Nếu được chọn lại, em nhất định sẽ chọn chồng thuộc cung Bạch Dương, thực sự dễ gần hơn người ở cung Xử Nữ nhiều.”

Kẻ phiền phức lập tức phản đối: “Ai nói thế? Anh rất dễ gần mà, không tin em cứ bỏ nhào vào thử xem.”

Tôi liếc nhìn vẻ mong đợi của hắn ở trên ghế xô pha. “Đáng ghét... Em không bị mắc lừa đâu.”

Aciton 4

Quen Vi Vi đến năm thứ sáu thì cô ấy đến thành phố S chơi và chúng tôi đã hẹn gặp nhau.

Kẻ phiền phức nghe nói tôi sắp đi gặp một người không biết mặt liền kiên quyết phản đối: “Không được! Em không được đi! Ngộ nhớ cô ấy lừa em, có ý đồ gì thì biết làm thế nào?”

“Bọn em biết nhau đã sáu năm rồi, em hiểu cô ấy, cô ấy đối với em rất thật lòng.”

Kẻ phiền phức nghe thấy thế càng kịch liệt phản đối: “Thế thì em càng không được đi, em đã nói chuyện với cô ấy sáu năm, ngộ nhớ đó là đàn ông thì rất có khả năng em sẽ bỏ đi cùng hắn.”

“Anh nghĩ về em như thế sao?”

Kẻ phiền phức: “...Ừ.”

“Em thề, cô ấy là nữ.”

“Thế thì anh đi cùng với em.”

Tôi kiên quyết phản đối: “Không được, ngộ nhỡ cô ấy là mỹ nữ thì có khả năng anh sẽ bỏ đi cùng cô ấy mất.”

Kẻ phiền phức: “Em nghĩ về anh như thế sao?”

Tôi: “... Vâng!”

Sau một hồi tranh luận không có kết quả, tôi hỏi Kẻ phiền phức: Anh có cảm thấy chúng ta có quá... thiếu tin tưởng lẫn nhau không?”

Kẻ phiền phức gật đầu: “Cảm nhận sâu sắc.”

“Như vậy có phải lài không tốt cho lắm?”

Kẻ phiền phức lắc đầu: “Rất tốt, điều đó chứng tỏ rằng chúng ta rất để ý đến đối phương, đều sợ mất nhau.”

“Nói cũng có lý, vậy chúng ta tiếp tục duy trì sự thiếu tin tưởng này đi nhé!”

...

Cuối cùng, tôi vẫn đi gặp trợ lý Vi Vi, đồng thời theo yêu cầu của Kẻ phiền phức, chụp một bức ảnh chung giữa tôi và Vi Vi gửi cho hấn để chứng minh rằng, trợ lý nhỏ “vạn năng” của tôi thực sự không phải là đàn ông.

Action 5

Quen Vi Vi trên mạng đã sáu năm, hằng ngày chat với nhau qua mạng, tôi cứ nghĩ cô ấy là một người đặc biệt thông minh, già dặn, giàu kinh nghiệm, nhưng khi gặp mặt mới biết cô gái thuộc cung Bạch Dương này là một người nhỏ nhắn, tóc dài ngang vai, giọng nói nhỏ nhẹ, ấm áp động lòng người.

Tôi và Vi Vi tâm sự về cuộc sống hằng ngày của nhau và đương nhiên không tránh khỏi nói đến quan điểm tình yêu.

Cô ấy hỏi tôi: “Chị có tin vào tình yêu không?”

Là một người say mê tiểu thuyết ngôn tình bao năm, tôi trả lời không hề do dự: “Tin chứ! Nhưng chị không tin chuyện tình của cô nàng Lọ Lem.”

“Nhưng trong truyện của chị toàn viết về tình yêu kiểu Lọ Lem mà?”

“Đúng, nhưng không hoàn toàn.” Tôi nói với cô ấy. “Mười tám năm trước chị đọc rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình, sau đó chị hiểu ra một điều: Trên đời này không có ai tự nhiên yêu bạn, nếu bạn muốn lấy con đại gia thì ít nhất bạn cũng phải trở thành nữ minh tinh, nếu bạn muốn lấy một giảng viên đại học, ít nhất bạn phải là nghiên cứu sinh của thầy đó; nếu bạn muốn tìm một tham mưu trưởng ở Nhật thì ít nhất cũng phải có thành tích học tập xuất sắc để có suất học bổng bên Nhật hoặc tốt nhất là làm hàng xóm của người đó... Nếu bạn là cô bé Lọ Lem, mỗi ngày chỉ biết lúi húi trong bếp nấu cơm rửa bát, để cho mặt mũi lấm lem thì đúng là chỉ có trong truyện cổ tích bạn mới gặp được hoàng tử của đời mình...”

Vi Vi gật đầu tán thành: “Em về cũng phải học tập chăm chỉ để đi Nhật gặp vị tham mưu trưởng bên đó mới được!”

Nghe những lời cô ấy nói, tôi bất giác nhớ đến bản thân khi còn học cấp ba. Hồi đó, vid muốn sau này tìm được người chồng tốt, tôi đã rất chăm chỉ học tập... Nghĩ đến sự ngây thơ của mình hồi đó, tôi bật cười.

“Chị cười gì vậy, cười em quá ngây thơ phải không?”

Tôi vội vàng lắc đầu: “Không phải, không phải. Chị nhớ lại năm mình mười tám tuổi, cũng từng mơ mộng giống như em, còn muốn học thật giỏi để lấy một người đàn ông tốt.”

“Sau đó thì sao? Chị có tìm thấy không?”

“Đương nhiên là tìm thấy rồi, tìm thấy Kẻ phiến phúc đó! Chị nghĩ rằng quyết định đúng đắn nhất của cuộc đời chị là thi vào trường Đại

học T...”

Vi Vi sốt sắng hỏi: “Chị tìm thấy Kể phiền phức như thế nào, kể em nghe với, em cũng muốn học tập chăm chỉ, tương lai tìm một người chồng tốt.”

Vi Vi là cô gái rất ham học, thế nên kiên trì nài nỉ tôi truyền kinh nghiệm, vì hạnh phúc cả đời của cô ấy, tôi liền tỉ mỉ kể cho Vi Vi nghe những kỷ niệm vẫn khắc sâu trong trái tim mình.

Hồi ức – những năm tháng đẹp đẽ nhất khắc sâu trong tim chúng ta.

Action 6

Năm mười tám tuổi, tôi quyết tâm thi đỗ vào trường Đại học T.

Tôi có mơ ước cao xa như vậy không phải vì vô cùng ngưỡng mộ phương pháp giáo dục rất tốt của ngôi trường đó, mà chỉ vì bà chị họ nói với tôi: “Tỉ lệ nam nữ ở trường Đại học T cực kì chênh lệch, có thấp đèn đi tìm mỹ nữ cũng chẳng thấy bóng dáng đâu, no mỹ nam tốt xứng đáng để dựa dẫm cả đời thì có nhắm mắt cũng vô được cả đống.”

Thời gian đó, tôi chings là thiếu nữ ngây thơ mới chớm mê đọc tiểu thuyết ngôn tình, vừa nghe nhắc đến “mỹ nam tốt” lập tức nghĩ ngay đến tình yêu đầu chết cũng không thay đổi của nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình.

Tôi chớp chớp đôi mắt sáng như sao hỏi chị họ: “Một nữ sinh béo như em cũng có đàn ông tốt để ý sao?”

Bà chị họ liếc nhìn thân hình thừa dinh dưỡng quá mức của tôi, do dự một lát rồi cổ vũ: “Mày chỉ cần trang điểm cẩn thận thì cũng có thể tìm được.”

Từ đó về sau, tôi ra sức miệt mài học tập, còn chủ động bảo bố mẹ đưa tôi đến trường cấp ba cách nhà hơn một nghìn năm trăm

kilômét để học. Bố mẹ tôi mặc dù xót con, nhưng thấy tôi quyết tâm như vậy thì cũng nuốt nước mắt vào trong đưa tôi đến trường.

Trong thời gian một năm sống trong ký túc trường, tôi không có người thân, không có bạn bè, không có cuốn tiểu thuyết ngôn tình mà mình thích nhất, thậm chí lười cả ăn uống tử tế...

Mẹ tôi nhiều lần gọi điện động viên: “Nếu không chịu nổi thì về nhà với mẹ.”

Tôi lau nước mắt, nói: “Con chịu được!”

Trong năm đó, vì giấc mơ thi đỗ vào trường Đại học T tìm người đàn ông tốt, tôi cố gắng chịu đựng, hằng ngày bốn rưỡi sáng đã thức dậy, mười hai giờ đêm mới ngủ, một ngày ba bữa ăn cơm ở căng tin trường.

Cuối cùng, ông Trời không phụ lòng người, tôi giảm hơn hai mươi cân, gương mặt từ bánh bao chuyển sang mặt trái xoan và còn nhận được tờ giấy thông báo trúng tuyển của trường Đại học T.

Có người nói rằng, lý tưởng thì tốt đẹp nhưng hiện thực lại vô cùng tàn khốc. Nhưng tôi luôn tin rằng, khi bạn cố gắng phấn đấu hết sức mình vì lý tưởng, theo đuổi lý tưởng đến khi cảm thấy mệt mỏi, cho dù bạn chưa được ôm ấp lý tưởng đẹp đẽ ấy thì bạn cũng chỉ còn cách lý tưởng đó không xa nữa...

Thế nên so với “hiện thực tàn khốc”, tôi thích Kẻ phiến phức nói với tôi câu này: “Hãy cố gắng hết khả năng vì điều mà em muốn, cho dù có thất bại thì em cũng có thể bình thản nói với bản thân rằng: Mình đã cố hết sức rồi, mình không hối hận, không thấy tiếc!”

Em Vốn Thích Cô Độc, Cho Đến Khi Có Anh
Diệp Lạc Vô Tâm
dtv-ebook.com

Chương 6: Đời Người Nếu Được Như Lần Đầu Gặp Gỡ

Có một hôm thanh thoi, tôi đang đọc tiểu thuyết ngôn tình thì thấy một câu vô cùng quen thuộc: “Đời người nếu được như lần đầu gặp gỡ”, tôi rất xúc động, tiện miệng hỏi Kể phiến phức đang nằm xem tivi bên cạnh: “Nếu cuộc đời của anh và em giống như lần đầu gặp gỡ, vậy bây giờ chúng ta sẽ thế nào nhỉ?”

Hắn chẳng buồn nghĩ ngợi mà trả lời ngay: “Đến già cũng không gặp lại.”

Tôi đập mạnh vào vai hắn: “Chẳng mấy khi chúng ta có cùng quan điểm!”

Action 1

Tháng 9 năm 1999, tôi thi đỗ vào trường Đại học T như ý nguyện – ngôi trường mà trong mơ tôi cũng muốn được học.

Trường Đại học T giống hệt như trong tưởng tượng của tôi, những giảng đường trang nghiêm, thư viện giản dị cùng nhiều con đường nhỏ rợp bóng cây, trên sân vận động soái ca nhiều như mây trời, nhạc lãng mạn tràn ngập quảng trường, điều duy nhất không giống với trong mơ là khu ký túc xá nữ chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành “di sản văn hóa”.

Khu nhà cũ kỹ đó rất hợp với lịch sử lâu đời của trường Đại học T.

Xách túi lớn túi bé bước vào khu ký túc, căn phòng khoảng chừng vài mét vuông kê sáu cái giường với một cái bàn rất to, không gian vốn chật hẹp nhanh chóng bị chất đầy hành lý, đến nỗi cả bọn không có chỗ nào mà bước vào.

Cách trở bởi muôn vàn “chướng ngại”, nhưng tôi cũng tò mò nhìn vào phòng, bạn cùng phòng của tôi đã đến đủ cả, đang nói chuyện phiếm với nhau.

Sau một hồi nói chuyện rôm rả, vui vẻ, tôi biết mỹ nữ đầy cá tính đứng trước mặt tên là Trác Trác và mỹ nữ mang vẻ đẹp đầy “nam tính” Cát Cát học ở lớp Nhất, mỹ nữ với gương mặt bầu bĩnh Nám Nám cùng mỹ nữ đáng yêu Lưu Lưu học lớp Hai, mỹ nữ thon thả Phỉ Phỉ và tôi học lớp Ba.

Tôi rất tò mò trước cách sắp xếp của phòng ký túc: “Sao nhà trường lại xếp các nữ sinh ở lớp khác nhau vào cùng một phòng? Mục đích là để tăng cường giao lưu đoàn kết sao?”

Nám Nám mau mồm mau miệng nói: “Nữ sinh của ba lớp hợp lại mới được một phòng đấy cậu ạ.”

“Ba lớp mà chỉ có sáu nữ sinh sao? Vậy có tất cả bao nhiêu nam sinh?”

“Nghe nói có bảy mươi tám.”

Tôi đột nhiên bừng bừng khí thế, với tỷ lệ nam nữ như vậy, nếu tôi tìm được một người đàn ông tốt thì còn hy vọng kiếm được ở đâu nữa.

Action 2

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Kể phiền phức của mình chính là tiết Toán cao cấp sau nửa tháng vào học, đương nhiên lúc đó hấn vẫn chưa là người nhà của tôi, tôi thường gọi hấn là bạn học Tiểu Trình.

Giảng đường bậc thang có sức chứa gần hai trăm người, vậy mà tôi vừa thoáng nhìn đã trông thấy hấn.

Không phải vì hấn có đôi mắt khác mọi người, bên trong ẩn chứa sự lạnh lùng xa cách, cũng không phải vì hấn có khuôn mặt tuấn tú, non tơ, mà vì hấn ngồi ngay phía sau tôi, chỉ cần ngoảnh đầu lại là thấy.

“Nám Nám, bà nhìn hộ tôi nam sinh nhỏ nhỏ ngồi phía sau ấy, hình như là học sinh cấp ba đến đây để cạo xát hả?” Tôi thấp giọng hỏi nhỏ Nám Nám, cô ấy được mệnh danh là “Biết tuốt” của khoa chúng tôi.

“Cậu nói Trình Trạch hả, hẳn là sinh viên lớp Nhất mà.”

“Hắn là sinh viên lớp Nhất?” Trông hẳn giống học sinh lớp mười thì có. “Không thể nào, dậy thì hơi muộn thì phải!”

“Không phải đâu. Hẳn là sinh viên nhỏ tuổi nhất trong khoa chúng ta, hình như mới mười sáu tuổi thôi.”

Tôi choáng, chị đây mười sáu tuổi mới học lớp mười, em trai có cần gấp gáp như thế không chứ!

Ngoảnh đầu liếc hẳn một cái, bỗng nhiên tôi thấy mình già chát, răng sắp rụng đến nơi!

Action 3

Trong suốt buổi học Toán cao cấp, tôi nào có tâm tư suy nghĩ về vi tích phân nhạt nhẽo, mà chỉ để ý buôn chuyện với Nám Nám về độ tuổi của cậu bạn Tiểu Trình.

Tôi hỏi Nám Nám: “Hắn được chọn vào học từ lớp Thiếu niên à?”

Nám Nám lắc đầu: “Hình như không phải, lớp Thiếu niên cũng phải thi đại học mà.”

“Chẳng lẽ hẳn nhảy cấp? Từ lớp tám nhảy thẳng lên lớp mười hai?”

“Lại có chuyện nhảy cấp kiểu như vậy nữa à?”

Buôn đưa lê một hồi không có kết quả, tôi lén quay đầu lại liếc nhìn hẳn một cái.

Ánh nắng mùa thu ấm áp hắt vào từ khung cửa sổ màu vàng dịu dịu. Mặt hẳn hơi cúi, có vẻ như đang suy nghĩ, ngồi bút nhẹ nhàng

lướt trên giấy với nét chữ phóng khoáng, cứng cáp.

Khoảnh khắc đó, trong trái tim tôi nảy sinh một thứ tình cảm mơ hồ, đương nhiên, đó chỉ là cảm giác rất nhẹ, nhẹ đến mức tựa như một giọt sương rơi từ trên lá sen xuống hồ, nhưng mặt hồ không hề xao động, mà chỉ có con sóng ngầm dưới đáy hồ.

Action 4

Giờ ra chơi, tôi nhàn rỗi không có việc làm, lại không kìm nén được mà nghiên cứu cái vấn đề độ tuổi của bạn học کیا.

Mười sáu tuổi học năm nhất, con số này thực sự khiến tôi băn khoăn muốn tìm hiểu.

Không giấu nổi sự tò mò, tôi lại liếc hần cái nữa, và hần cũng đang nhìn tôi.

Bốn mắt giao nhau, tôi hào hứng hỏi: “Cậu mới mười sáu tuổi thật à? Mới lớp mười đã tham gia thi đại học sao?”

Tôi thề, lúc đó chỉ đơn thuần là do tò mò, chứ tuyệt đối tôi không có ý trêu ghẹo gì hần.

Hần hơi mím môi nên không dễ nhận thấy vẻ không vui trên gương mặt ấy. “Không phải.”

Cậu bạn ngồi bên cạnh nói chen vào: “Hôm qua là sinh nhật của cậu ấy, tròn mười bảy tuổi rồi. Cậu quan tâm đến tuổi của cậu ta làm gì thế, định giới thiệu bạn gái cho cậu ta à?”

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng không hợp tuổi của Tiểu Trình, tôi bỗng muốn trêu chọc hần, bật cười hỏi lại: “Chị có cô em họ, năm nay mới mười bốn tuổi, độ tuổi hai người rất thích hợp, đợi hai đứa lớn, chị sẽ giới thiệu cho hai đứa quen nhau nhé?”

Hần liếc nhìn tôi với vẻ mặt không cảm xúc, hoặc tôi không nhận ra. “Em thích con gái ít tuổi, càng ít tuổi càng tốt.”

“Ồ, chị còn đưa cháu ngoại, vừa đầy tháng.”

Khóe môi hần khẽ động đây, không giấu nổi ý cười. “Còn ai nhỏ hơn nữa không?”

Tôi choáng, khẩu vị của hần cũng nặng thật đấy, nhưng phải công nhận, lúc hần cười trông thật đẹp.

Thầy giáo Toán cao cấp hăng giọng ra hiệu, tôi vội vàng quay lại tiếp tục học bài, kết thúc cuộc trò chuyện “vui vẻ” đầu tiên của chúng tôi.

Đây là lần làm quen đầu tiên giữa tôi và Tiểu Trình. Lúc đó, tôi hoàn toàn không nghĩ rằng mình sẽ thích hần, càng không nghĩ rằng chúng tôi sẽ dây dưa với nhau cả đời, nếu nghĩ được như thế thì tôi nhất định... đã tỏ tình với hần sớm hơn rồi!

Action 5

Nửa tháng sau, trong tiết Ngôn ngữ lập trình, thầy giáo ra một đề bài sâu xa khó hiểu để mọi người phát huy trí tưởng tượng. Sau đó thầy biến đi đâu mất, hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của một đứa sinh viên không biết tí gì về lập trình như tôi.

Tôi ai oán mở cuốn Ngôn ngữ lập trình khó như sách nhà trời ra xem, nghĩ thế nào cũng không ra, Trần tiên sinh với tâm huyết của sinh viên tốt nghiệp đã chứng minh $1+1=2$, vậy tại sao trong cuốn Ngôn ngữ lập trình, $1+1=10$?

Liệu họ có nghĩ đến cảm nhận của Chritian Goldbach(1) và Trần tiên sinh không nhỉ?

1.Christian Goldbach: Nhà toán học người Đức (1690-1764), ông nổi tiếng với Giả thuyết Goldbach mà cho tới ngày nay vẫn còn là bài toán chưa có lời giải hoàn chỉnh.

Tôi đang bặm môi suy nghĩ đề bài thầy cho thì bỗng chỗ trống bên cạnh xuất hiện thêm một người với mùi hương vừa quen vừa lạ.

Tò mò ngoảnh đầu sang thì tôi thấy Tiểu Trình đang cầm cuốn Ngôn ngữ lập trình ung dung ngồi xuống.

Hình như cảm nhận được cái nhìn của tôi, hắn cũng nhìn lại, khoe miệng nở nụ cười.

Hôm đó là cuối thu, lá vàng trải khắp nơi, cảm tưởng như chiếc lá nào cũng có tâm hồn, chỉ đợi mùa xuân về...

Action 6

Về cuộc nói chuyện “vui vẻ” lần trước với Tiểu Trình, khẩu vị nặng của tôi bị Nám Nám nhìn với ánh mắt khinh bỉ suốt một tuần, thế nên lần này tôi im lặng không nói câu nào, chăm chú lập trình.

Hắn bắt đầu nghịch QQ, tôi nhớ hồi đó QQ còn gọi là OICQ.

Hết lần này đến lần khác chạy chương trình, nhưng lần nào cũng hiển thị lỗi sai, tôi đau khổ vô cùng, còn bạn học Tiểu Trình thì lại chat QQ rất vui vẻ, thỉnh thoảng thấy tôi thờ dài, hắn mới liếc mắt nhìn vào các bước tôi lập trình thất bại, sau đó hững hờ lật giở cuốn Ngôn ngữ lập trình ra xem rồi lại tiếp tục chat.

Sắp tan học, cuối cùng tôi không nhịn nổi ngược nhìn gã thiên tài đang “đắm chìm trong truy lục” kia, hỏi: “Sao cậu không lập trình, tan học phải nộp đấy.”

“Tại sao phải tự làm, người khác làm là được mà.” Hắn ngược mắt lên nhìn tôi, trả lời như một lẽ đương nhiên.

“Thế... cũng được sao?”

“Có thể tìm người khác giúp đỡ thì sao phải làm khổ bản thân nhỉ?”

Tôi: “...”

Cái suy nghĩ này, nghe thấy có lý không cơ chứ?

Tôi bỏ qua tà thuyết xiên xẹo của hắn, tiếp tục lấy giọng điệu đàn chị khuyên nhủ: “Cậu không tự làm, lúc thi thì làm thế nào được?”

Hắn nhếch miệng: “Tôi thấy cậu đã làm nửa tiếng rồi mà cũng có được chương trình nào đâu.”

“Hả? Cậu nhìn thấy à?”

Hắn ta kéo ghế ngồi lại gần tôi, chỉ vào màn hình máy tính của tôi: “Ở đây phải là dấu phẩy.”

Hắn ngồi rất gần nên tôi có thể cảm nhận được sợi tóc mềm mịn của hắn. Phải công nhận tóc của hắn rất đẹp, đen bóng, rủ xuống tự nhiên và có mùi dầu gội Head & Shoulders thoang thoảng.

“...Hàng này, cậu thêm dấu ngoặc, hàng thứ ba, nên sử dụng trình tự chủ yếu... Cuối cùng, cậu đã quên kết thúc câu.”

“Thế à?”

Thấy tôi cúi đầu chuẩn bị lật sách tìm chứng cứ, hắn nói thẳng với tôi: “Trang hai mươi tư có ví dụ tương tự.”

“Sao cậu không nói sớm?”

Tôi làm lại theo hướng dẫn của hắn ta, quả nhiên đã lập trình thành công.

Nhìn vẻ nhàn tản của hắn, lại nghĩ đến bộ dạng vất óc nghĩ ngợi của mình vừa nãy, tôi không thể không hoài nghi, hai mươi cân thịt hy sinh oanh liệt ở cấp ba của tôi phải chăng bao gồm cả tế bào não?

Buổi học kết thúc, tôi trở về ký túc xá với tâm trạng tràn đầy tự ti, Nám Nám lại đang gội đầu bằng Head & Shoulders, tôi ngửi mùi này tự dưng ngẩn ngơ mà không hiểu vì sao.

Action 7

Từ sau buổi học tin hôm đó, tôi vô cùng ngưỡng mộ IQ của cậu bạn Tiểu Trình, còn hấn lại nhận xét về tôi rất tàn nhẫn: “Có lẽ IQ của cô ấy không tăng lên từ hồi học tiểu học.”

Lời của hấn truyền qua mấy người, rồi từ miệng của Trác Trác truyền đến tai tôi, lúc đó tôi vô cùng căm hận và muốn biết vì sao hấn lại nói thế.

Chẳng tha thiết gì đến hình tượng thực nữ cố gắng duy trì bấy lâu, tôi đập bàn đứng dậy: “IQ của tớ thấp à? IQ của tớ thấp thì sao chứ, các cậu đi nói với hấn: Phụ nữ phát triển IQ cũng chẳng có tác dụng cóc khô gì, ngực phát triển mới có tác dụng!”

Lúc đó tôi tức phụt khói nên mới nói những lời lung tung đó, chứ thực ra sâu thẳm trong lòng, tôi vẫn nghĩ phụ nữ thông minh mới có thể sống thoải mái, mới có thể tìm được người đàn ông tốt, thế nên tôi mới luôn cố gắng theo mục tiêu đó, cho dù đường đi có gập ghềnh thế nào vẫn kiên định bước.

Vài năm sau, vào một buổi sáng, tôi và Tiểu Trình lần đầu tiên nói chuyện với nhau về lý tưởng, cuộc đời và cả những chuyện quá khứ, hiện tại, tương lai.

Tiểu Trình nói rằng, hấn học tiểu học khi chưa đầy bốn tuổi. Vì bị chấn thương trong một tai nạn xe nên hấn phải nghỉ học một năm, nhưng dù thế thì vẫn nhỏ hơn các bạn cùng lớp hai tuổi(1). Hồi học trung học, bọn con trai phát triển rất nhanh, chỉ có hấn là chưa đến tuổi dậy thì nên thường xuyên bị bọn bạn trêu chọc, mọi người thường gọi sau lưng hấn là “Thằng nhóc”.

1. Ở Trung Quốc, trẻ em vào học lớp một lúc bảy tuổi.

Trong những năm tháng mộng mơ, yêu đương đẹp nhất của tuổi học trò, một mình hấn lặng lẽ cô độc chỉ biết học và đá bóng. Hấn không chơi bóng rổ, vì... bóng rổ là cái gì đó không thể với tới.

Thế nên trong một thời gian dài, vì tự ti nên hắn không thích người khác bàn tán về độ tuổi của mình, đặc biệt phản cảm với đám chương gái nghi ngờ tuổi của hắn, vậy mà câu hỏi đầu tiên của tôi lại giẫm thẳng vào bãi mìn ấy!

Tôi nói với hắn là tôi thực sự không cố ý.

Từ nhỏ tôi đã phát triển sớm hơn các bạn cùng tuổi, tôi rất khỏe mạnh, mấy nguyên tố như sắt, kẽm, canxi, magiê và các loại vitamin trong cơ thể tôi đều không thiếu, nhưng mỗi lần ăn gà, mẹ tôi đều gấp tim gà bỏ vào bát tôi rồi nói với lý do rất hùng hồn: “Ăn gì bổ nấy.”

Tiểu Trình nói: “... Bác là mẹ cậu có khác!”